

ΑΡΧΙΔΟΥΕ ΡΟΔΟΛΦΟΣ

(Ο αυτοκτονήσας Διάδοχος της Αυστρίας)

Όταν θάνατος αιφνίδια προσέβλη πρόσωπον ἔχον ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐτυχίας, αἰσθανόμεθα εἰδός τι καταπληξέως. Τὶ κοινὸν ἠδύνατο νὰ ἔχη πρὸς τὸν μαῦρον θάνατον νέος τριακονταετής, ὡραίος, εὐφυής, διάδοχος ἑνὸς τῶν μεγίστων καὶ ἐνδοξοτάτων θρόνων τοῦ κόσμου; Καὶ ὅμως ἡ εἰδησιὶς τῆς αυτοκτονίας τοῦ ἀρχιδουκῆ Ροδόλφου, Διαδόχου τοῦ Αὐστριακοῦ στέμματος, ἐπέσκηψε διὰ μιᾶς ὡς κεραυνός. Ὁ νέος ἡγεμονίδης ἦτο διὰ πολλῶν χαριστῶν κεκοσμημένος. Γεννηθεὶς τὴν 21 Αὐγούστου 1858, ὁ ἀρχιδουκὲς Ροδόλφος ἐνομοφύθη τὴν 10 Μαΐου 1881 τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Βέλγων πριγκηπισαν Στεφανίαν. Δὲν ἐπιτρέπεται ἡμῖν ν' ἀνασύρωμεν τὸ παραπέτασμα τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας. Γνωστὸν εἶνε ὅμως, ὅτι δὲν ἐβασίλευε τελεία ἁρμονία μεταξὺ τῶν σεπτῶν συζύγων. Φόβος, νευρική, ποιητικὴ, εὐφάντασις, ὁ Ροδόλφος ὑπῆρξε συγγραφεὺς, ποιητὴς, καλλιτέχνης, οὗ ἡ φαντασία δυσκόλως ἐσυμβιβάζετο μετὰ τῶν στενῶν ὑποχρεώσεων τοῦ βασιλοπαιδῆ καὶ τοῦ οἰκογενειάρχου. Βέβαιον ὅμως εἶνε, ὅτι ἐγκατέλιπε μνήμην τοῖς πᾶσι προσηλυσιτάτην. Ἐξέτιμα πρὸ πάντων τοὺς ἐπιστήμονας, τοὺς καλλιτέχνας, καὶ ἐπροτίμα τὴν ἀτομικὴν ἀξίαν τῶν ἐε γενετῆς προνομίων.

Ο ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗΣ

(Ἐπιστολὴ πρὸς τὸ « Ἄστυ »).

Ἀγαπητοὶ φίλοι καὶ συνάδελφοι.

Ἐννοῶ κάλλιστα τὴν ἀνυπομονησίαν καὶ τὴν ἀγανάκτησίν σας· συναισθάνομαι τὸ καθῆκον, ὅπερ ἡ προνοητικὴ φύσις ἔταξεν ἐν ἐμοί, ὅπως ἔταξεν εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας τὸ καθῆκον τῆς χαρτοπαιξίας καὶ εἰς τοὺς ἐπιδόξους ὑπουργοὺς τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως τὸ καθῆκον τῆς ἀνορθογραφίας. Δὲν ὑπῆρξε προσωπικότης ὁπωσοῦν ἔξοχος πατήσασα ἐπὶ τῆς κλασικῆς ταύτης γῆς καὶ ἀλευρωθεῖσα ὑπὸ τῆς κόνεώς της, δὲν ὑπῆρξε δέπουν ἢ τετράπουν, λογικὸν ὡς ἀγόρευσις τοῦ κ. Δηλιγιάννη ἢ ἀλογον ὡς ἐκεῖνα περὶ ὧν μετὰ φίλτρου μεριμνᾷ εἰς συνταγματάρχης τοῦ ἰππικοῦ ἐν τῇ βουλῇ, ὅπερ νὰ μὴ ὑπεβλήθη εἰς καταναγκαστικὴν συνέντευξιν μετὰ τοῦ ὑποφαινομένου ἐν αὐταῖς ταύταις ταῖς στήλαις καὶ εἰς τὸν τυραννικὸν ζυγὸν τοῦ λογοπαιγνίου. Ὅπου καὶ ἂν κατῴκει, εἰς ξενοδοχεῖον ἢ εἰς ἰδιωτικὴν οἰκίαν, εἰς ἀνάκτορον ἢ εἰς χάνι, τὸν εὕρισκον ἀμέσως καὶ αἱ θύραι τῆς κατοικίας του ἀπρόσιτοι δι' ἄλλους, ἠνοίγοντο εὐχερῶς δι' ἐμέ, ὡς νὰ ἦσαν θύραι νομισματικοῦ μουσείου.

Ἐἴχετε δίκαιον ἐπομένως νὰ λέγητε ἀποροῦντες περὶ ἐμοῦ :

— Ἀκούς ἐκεῖ! . . . νὰ εἶνε ἐδῶ ὁ Τζᾶν ὁ Ἀντεροβγάλτης καὶ αὐτὸς νὰ μὴ ἰτακισθῇ ἀκόμη νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν ἰδῇ! . . .

Ἐἴχετε δίκαιον, ἀλλὰ . . . ἔχετε ἀδίκον!

Νομίζετε, ὅτι δὲν τὸ ἐσκέφθην ἐγὼ; νομίζετε, ὅτι δὲν με συνεκίνησαν μέχρι δακρύων τὰ δεινοπαθήματα τῆς κυρᾶ - Γιάννενας, τὰ τὸσον τραγικῶς περιγραφέντα εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ τὸ μαρτύριον εἰς ὃ ὑπεβλήθη ὁ φοβερός ὑπαστυνόμος τοῦ Πειραιῶς ἠναγκασμένος νὰ δια-

τελῆ ἐπὶ ποδός, ἕνεκα τῶν διαδόσεων περὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ ἀπαισίου Ἀντεροβγάλτη; Νομίζετε, ὅτι δὲν με ἐπτόησε τὸ θάρρος μετὰ τὸ ὅποσον πρέβεινε τὰς περὶ γραμματοσήμου διατάξεις κολλῶν εἰς τὰ παράθυρα τὰς ἐπιστολάς του, ἀντὶ νὰ τὰς στέλλῃ διὰ τοῦ ταχυδρομείου καὶ δὲν με ἐξέπληξεν ἡ ἰκανότης μεθ' ἧς ἔμαθε τὴν γλῶσσάν μας ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν, ὥστε νὰ τὴν γράφῃ καλλιτερεῶς ἀπὸ τὸν κ. Στέφανον Ξένον;

Ἡ νομίζετε, ὅτι δὲν ἀντελήφθην καὶ ἐγὼ τὸν φόβον, ὅστις διεσπάρη εἰς τὰς τάξεις τοῦ λαοῦ μας καὶ δὲν ἤκουσα τὰς τερατώδεις διαδόσεις περὶ τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ ἐπισκέπτου; Ὀλίγον ἔλειψε μάλιστα νὰ γίνω ἀφορμὴ δυστυχήματος καὶ ἰδοῦ πῶς.

Εἰργαζόμενην προχθὲς ἐντὸς τοῦ δωματίου μου, ἐνῶ ἔζω εἰς τὴν αὐλὴν ἐκάθητο εἰς τὸν ἥλιον ἡ οἰκοδεσποινίς μου κυρᾶ Πανώρηα πλέκουσα κάλτσαν καὶ συνδιαλεγόμενη μετὰ τῆς γειτονίσσης τῆς κυρᾶ Βασιλαίνας καὶ τοῦ μπάρμπα-Θεοδόση ἀποστράτου ἐνομοτάρχου καὶ νοικάρη τῆς. Τὸ θέμα τῆς συνομιλίας τῶν ἦτο ὁ ἀπαισιὸς Ἀντεροβγάλτης· ἡ κυρᾶ Πανώρηα διετείνεται, ὅτι τὸν εἶδαν ταῖς περκαμέναις εἰς τὸ νταμαρὶ τοῦ Στρέφη νὰ ροκανίζῃ τὰ κόκκαλα τριῶν γυναικῶν ὅπου εἶχε σφάξει· ἡ κυρᾶ Βασιλαίνα ἡ ὁποία εἶχε πλύσιν ἔτρεμεν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ, ὅτι ἐμελλε ν' ἀφήσῃ ἔξω εἰς τὴν αὐλὴν τὰ ἀπλωμένα ρούχα καὶ ὁ μπάρμπα-Θεοδόσης ἀρειμανίως στρέφων τὸν ψαρόν μύστακα ἔλεγε, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς κάθε βραδύ ὅπου ἐπήγαυε καὶ «ἐπέριναγε τὴν ὄραν του» εἰς ἓν μπακάλικον τῆς συνοικίας θὰ ἔπερνε μαζί του καὶ ἓνα τουφέκι παλκιὸν τῆς Ἐθνοφυλακῆς, ὅπου εἶχε εἰς τὸ δωμάτιόν του. Διὰ μιᾶς ἠνοιξεν ἡ θύρα τοῦ δωματίου μου καὶ εἰσῆλθε κάποιος.

Ἦτο ὁ φίλος μου Θεοφύλακτος, φοιτητὴς ἐκ Παμφυλίας, ὅστις, ἀφού διήκουσεν ἐπὶ ἓν ἔτος τὰ μαθήματα τῆς Θεολογικῆς σχολῆς, ἐνεγράφη τὸ ἐπόμενο εἰς τὴν Φαρμακευτικὴν. Ἐρῶρει πρότερον Ἀσιατικὴν ἐνδυμασίαν καὶ ἐπειδὴ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν διὰ πρώτην φοράν τὸν ἔβλεπον ἐνδεδυμένον εὐρωπαϊκᾶ δὲν τὸν ἀνεγνώρισα ἀμέσως.

— Ἐσὺ εἶσαι, καλέ;

— Ἐγὼ δὲν με ἀνεγνώρισες.

— Μὰ τί τὰ ἔκαμες τὰ ἀντεριά;

— Τὰ ἀντεριά, τὰ ἔδγαλα!

— Τὰ ἔδγαλας! ἀνεβύησα μετὰ φρίκης, μὰ τότε λοιπὸν εἶσαι καὶ σὺ Ἀντεροβγάλτης!

Μόλις ἐπρόφερα τὸν κακὸν αὐτὸν ἀστεῖσμον καὶ παρεθύς ἐν τῇ αὐλῇ, ἔνθα οἱ συνδιαλεγόμενοι ἤκουσαν τὸν ἀνωτέρω διάλογον, ἐξερράγη φοβερός πάταγος. Ἡ κυρᾶ Βασιλαίνα ὄρμησε μετὰ κραυγῶν καὶ ἐκρύφθη ὑπὸ τὴν κάλαθον τῆς ἀλυδίας. Ὁ μπάρμπα-Θεοδόσιος ἔτρεξε νὰ πάρῃ τὸ τουφέκι τῆς Ἐθνοφυλακῆς· ἡ κυρᾶ Πανώρηα ὄπλισθη γενναίως, μὲ ἓν ἀπὸ τὰ τσόκαρα τῆς· ἡ Φουντούκω τὸ κυνάριον τῆς οἰκοδεσποίνης ὑλάκει μανιωδῶς καὶ αἱ ὄρνιθες ἔτρεχον πτήσσουσαι μετὰ ἰσχυροῦ κκαβισμού ἐντὸς τῆς αὐλῆς, ἐνῶ ἀπὸ τὰ γειτονικὰ παράθυρα ἠκούοντο ἔντρομοι φωναὶ γυναικῶν καὶ παιδῶν: «Ὁ Ἀντεροβγάλτης! ὁ Ἀντεροβγάλτης!»

Μετὰ κόπου ἠδυνήθην νὰ σώσω τὸν ἐμβρόντητον ἀπομείναντα Θεοφύλακτον ἀπὸ τῆς μανίας τοῦ πλήθους ἀναγκασθεὶς νὰ δημηγορήσω καὶ νὰ διαβεβαιώσω τὸ ἀκροατήριον—ὅτι ὁ ἀτυχὴς φίλος μου οὐ μόνον δὲν ἔτρωγε κρέας ἀνθρώπινον, ἀλλ' οὐδ' αὐτὸ τὸ βωδινὸν εἰμὴ κατὰ τὰς ἐπισήμους ἡμέρας, περιοριζόμενος ὀλιγαρκῶς εἰς τὴν καθημερινὴν κατανάλωσιν τῶν φυτικῶν οὐσιῶν, εἰς τὴν

τόν είχαν αρχικῶς προορίσει ἡ φύσις πρὶν ἢ μεταμεληθεῖσα στερῆσαι αὐτὸν ἀσπλάγγως τῶν ἐτέρων δύο ποδῶν, οὕς ἐσκόπει πρότερον νὰ τοῦ δώσῃ.

Ὅλα ταῦτα τὰ γνωρίζω· ἀλλὰ τί τὸ θέλετε! ἀνέκαθεν ἐσηματίσα τὴν βαθυτάτην πεποιθήσιν, ὅτι ὁ ἀπαίσιος αὐτός Τζᾶκ δὲν εὐρίσκετο, εἰς τὴν Ἑλλάδα, διότι δὲν ἤ-δύνατο νὰ ἔλθῃ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἀπέκτησε μίαν φήμην παγκόσμιον διὰ τῶν κατορθωμάτων του, τὴν ὁποίαν ὑποθέτω, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ διατηρήσῃ. Ἄλλ' ἴσα ἴσα ἡ μόνη χώρα ὅπου ἡ φήμη του θὰ κατεστρέφετο εἶνε ἡ ἰδική μας. Ἡ Ἑλλάς εἶνε ἡ καθ'αυτὸ χώρα τοῦ ξεκοιλιάσματος. Τὸ νὰ βγάλῃ τις τὰ ἔντερα τοῦ ἄλλου παρ' ἡμῖν εἶνε τὸ φυσικώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Ἡ συνηθεστέρα σκηνὴ ἐξ ὧν ἀναγινώσκεις εἰς τὰς ἐφημερίδας μας εἶνε ἡ ἐξῆς περίπτου :

Ὁ Γιάννης καὶ ὁ Κώστας εἶνε στενοὶ φίλοι καὶ πη-γνύνουν τὸ βράδυ μαζί νὰ πίνουν ἓνα κρασί. Εἰς τὴν συνομιλίαν ἐπάνω φιλονεικοῦν.

— Ἐκεῖνο τὸ ρετσίνατο ποῦ ἐπικαμὲ στὴν ταβέρνα τοῦ Θανάση ἦτο καλλίτερο, λέγει ὁ Κώστας.

— Ἄ, μπᾶ! καλλίτερο εἶν' αὐτό, ἀπαντᾷ ὁ Γιάννης.

— Μάλιστα!... ἀγκαλὰ... ποῦ ξέρεις ἐσὺ ἀπὸ κρασί!

— Ἐγὼ δὲν ξεύρω;... ἐσὺ δὲν ξεύρεις τί σοῦ γίνεται.

— Εἶσαι βλάκας!

— Εἶσαι μασκαρᾶς!...

Εἰς ἀπάντησιν ἐξάγει ὁ Κώστας τὸ μαχαίρι καὶ ξεκοιλιάζει τὸν ἀγαπητόν του φίλον.

Ὑστερα ἀπὸ αὐτὰ τὰ καθημερινὰ καὶ συνήθη τί θὰ ἦτο ὁ Τζᾶκ ἐδῶ; εἰς κοινότατος ἦρωσ τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου, ἀναφερόμενος ἐκάστοτε μεταξὺ τοῦ ἀξιοτίμου κυρίου Βῆ καὶ τοῦ ἀξιοτίμου κυρίου Ποντίκη, ὅστις μίαν ἡμέραν ἤθελε παραπεμφθῆ εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον, ὅπου θὰ εἶχε συνήγορον τὸν κ. Παπαλεξανδρῆ, θὰ κτεδικάζετο, καὶ... θὰ ἐλάμβανε χάριν μετὰ ἕξ μηνῶν ἀπὸ τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης.

Ὁ Ἀντεροβγάλτης! Καὶ νομίζετε, ὅτι δὲν ἔχομεν ἡμεῖς ἐδῶ ἀντεροβγάλτας; Πόσον ἀπατάσθε!

Προσμείνατε πάλιν νὰ ἐπανεέλθῃ καμμία ἐμφρακτικὴ ὑποτροπὴ εἰς τὴν Βουλὴν μας, καὶ ὑπάγετε τότε εἰς τὸ Βουλευτήριον καὶ λάβετε τὸν ἠρωϊσμόν νὰ καθήσετε ἕως τὸ πρωὶ διὰ ν' ἀκούσετε τὸν ἀξιωματικὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ τὴν φάλαγγα τῶν ὑπαξιωματικῶν ὑπαρχηγῶν ν' ἀγορεύωσιν ἐκ περιτροπῆς διὰ τὸν Παπακωνσταντινοῦθεοχριστοδουλοφιλόπουλον καὶ τότε δύνασθε ν' ἀντιμετωπίσητε θαρραλέως ὀλοζώντανον τὸν πραγματικὸν Τζᾶκ τὸν Ἀντεροβγάλτην, ὅστις δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ σᾶς βλάψῃ, διότι τίποτε δὲν θὰ εὕρισκε εἰς τὴν γαστέρα σας.

Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους φρονῶ ἐν πεποιθήσει, ὅτι ὁ Τζᾶκ δὲν θ' ἀπεφάσιζέ ποτε νὰ ἔλθῃ ἐδῶ διὰ νὰ ὑποβάλλῃ εἰς ἐπικίνδυνον συναγωνισμόν τὸ ἔργον καὶ τὴν φήμην του.

Θὰ μοῦ παρατηρήσετε ὅτι, καθὰ ὑποτίθεται, ὁ Τζᾶκ ἐκτελεῖ τὸ ἀποτρόπαιον ἔργον του χάριν ἀνατομικῶν μελετῶν, διότι ἀφαιρεῖ τὰς μήτρας τῶν θυμάτων του καὶ τὰς παραλαμβάνει πρὸς σπουδὴν.

Ἄλλ' εἰς τὴν παρατήρησίν σας ἀπαντῶ, ὅτι εἰς τὸν τόπον μας αὐτὴ ἡ ἀφαιρέσις εἶνε πρᾶγμα δυσκολώτατον.

Καὶ ἀπόδειξις ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἣτις καίτοι ἔχει ὑπ' ὄψιν τῆς τοῦς ἀποστολικούς καὶ συνοδικούς κανόνας, τὸν Ποινικὸν Νόμον καὶ τὸ Καταστατικὸν τοῦ Δρομοκατείου

φρενοκομείου ἀκόμη δὲν ἀπεφάσισεν ἀφαιρῆσαι τὴν μήτραν τοῦ σεβασμιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Ζακύνθου καὶ τοῦ στεφανηφόρου Λάττα.

Ταῦτα καὶ μένω

Ὁ φίλος καὶ συνεργάτης σας

Ἄββαυόμ

ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ - ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗΣ

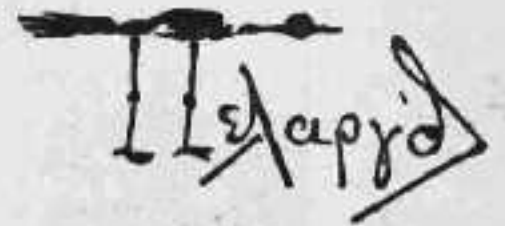
Ὅταν ἀκούω τὸν κὺρ Δηλιγιάννη διὰ τὸ ἔργον τὸ ὅσον τὸ ὄψω τὰ φωνάζη φοικτὸς κοιλόπορος εὐθὺς μὲ πιάνει ἀπ' τὴν πολλὴ τὴν λίμα καὶ τὸ νάρι.

— Μὴν ἔφαγες, μοῦ λέν, ἀγὰ μὲ λάτα;
Μὴ διάβασες τὸν λόγο τοῦ Πετρίδη;
Μὴν εἶδες εἰς τὸν δρόμο φόφια γάτα;
Μὴ μίλησες τοῦ Νίκου Λεβίδη;

— Καρέν' ἀπὸ αὐτὰ δὲν μοῦ συνέβη...
ἀλλ' ἀγριεμένος εἰς τὸ βῆμ' ἀνέβη
καὶ μᾶς ὠμίλησεν ὡς Ἐπιτάκτης
ὁ τῆς Βουλῆς Ἀντεροβγάλτης.

Ἡ ΜΕΔΖΕ ΤΟΥ ΣΑΜΑΡΑ

Αἱ εἰκόνες, ἃς δημοσιεύομεν ἐν τῇ Δ' σελίδι, εἰλημμέναι ἐκ τοῦ θεατρικοῦ Ἰταλικοῦ περιοδικοῦ «Il Teatro Illustrato» παριστώσι διαφόρους σκηνὰς τοῦ νέου μελοδράματος τοῦ Σαμάρρα Μεδζέ παρασταθέντος πρό τινος ἐν τῷ θεάτρῳ Κωσταντζῆ τῆς Ρώμης. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ δράματος εἶνε Ἰνδική, ὑπόκειται δὲ ἡ σκηνὴ εἰς τὴν παρὰ τὸν Γάγγην πόλιν Μισόραν.

Τὸ μελόδραμα ἀνεβιβάσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς μετ' ἄκρας πολυτελείας, μετ' ἐκτάκτου σκηνικοῦ διακόσμου καὶ μετὰ πρωτοφανοῦς λαμπρότητος καὶ ποικιλίας ἐν τῷ ἱματισμῷ. Ἐκ τῶν παρατιθεμένων εἰκόνων δύναται νὰ σχηματίσῃ ὁ ἀναγνώστης ἀμυδρὰν ἰδέαν περὶ τῆς λαμπρότητος τοῦ θεάματος, ἀνάλογα τοῦ ὁποίου ἠδυνάμεθα νὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς οἱ ἐν Ἀθήναις ζῶντες, ἂν ἡ γλισχρότης τῶν θεατρικῶν μέσων δὲν κατεδίκαζε τὸ κοινόν μας εἰς αἰώνιον ἀπόλαυσιν πενιχροτάτων θεαμάτων καὶ ἐλλειπῶν παρω-διῶν μεγάλων ἔργων.